

caritat fent el cego i posats de genolls i braços en creu, quant sels critica el seu modo de fer, sels descobreixen els enganys de qu'és valen per a embaucar al poble, també es redressen ofesos i indignats ventant garrotada de cego a dret i a tort als quins els descobreixen.

Per aquestos senyors, també tindriem que fer venir la ronda de captaires i que'ls facturessin cap... a Madrid.

TOMÁS DE A. BENET

ADVOCAT

GRANOLLERS: Plaça del Bestiar, 7, primer, 1.^a

(Dijous de 10 a 1)

BARCELONA: Canuda, 41 i 43, primer, 1.^a

D'ARTS

Orfeó Granollerí - Historial

II

ENCABECEM aquestes notes amb el sub-títol d'historial, doncs verdaderament no ens proposem altra cosa que escriure l'historial d'aquest Orfeó, quin nom ha rodat per ciutats, viles i pobles, sempre amb respecte i consideració, essent ço son millor elogi i la millor prova de que ha sabut sempre correspondre a les esperances cifrades en ell, tant per sos fundadors, com per nostre poble, quin de manera tant ostensible se li ha manifestat favorable.

De com vingué a la vida bé prou i prou que sen ha parlat, però sempre deixant-se quelcom al tinter, notant-se que mires partidistes han sigut que així fos i per aixó serà que nosaltres fraurem a llum tot lo pels altres amagat i així, entre

uns i altres, escriurem la verdadera història d'aquesta gloriosa institució.

L'«Orfeó Granollerí» anys abans d'esser cosa viva, ja madurava en la pensa de son mestre fundador En Martí Llobet, tant es així, que'n època en que ningú en nostra vila somniaba en sa possibilitat ni menys se preocupessin de coses d'Orfeó, doncs pocs eren quins ne fossin iniciats i menys que cap, aquell diminut subjecte que tant s'ha vantat d'haver-se covat tant bella iniciativa en son cervell, i, la raó mes ferma es que'n aquelles èpoques en que el mestre Llobet exposaba ses il·lusions, que ho eren tot per ell, i en parlaven cada nit i sempre amb l'allavors director del «Esbart Artístic» En Francesc Bassas Palaus, aquell *sabi* es trobaba en terres fronterises de França i per lo tant ni somniaba amb orfeons ni sabia que aquí, en nostra vila hi havia qui, en la solitud de la nit, amunt i avall de la carretera mantenia conversa un dia i altra dia, anant planejant l'idea boi cercant formes i maneres de que ses esperances fossin retornades realitat.

Tant arrelada eixa idea estava en el mestre Llobet, que a fi i aixó fou parlar amb en Bassas Palaus, de intentar quelcom en aquest sentit, se procurà trobar un estol de joves, molts dels quins se troven avui a son entorn, per a començar tasca tant plaenta per ell, i un cop aconseguit aquest punt i ja adiestrats, cercar la manera de crear una secció de nois i quant ambdues seccions ja funcionessin, quant la sanció pública se fos manifestada i l'idea trobés ressó en nostre poble ¿que molt seria que no pogués anyadir-s'hi la secció de senyoretetes? Elles, les bones filles d'aquesta vila, tant belles i entussiaistes no voldrien faltar, dar calor, brillantor a una obra que tant debia honorar a sos integrants.

L'idea aquesta, o per mellor dit aquesta manera escalonada, anaba prenent forma, anaba madurant, emprò esdevingué llavors que'ls joves, atenant a facilitats dades per la societat, s'engresquessin amb les sarqueless i operetes i per